

מ"ת 20719/10/14 - מדינת ישראל נגד א מ

בית משפט השלום באשקלון

22 אוקטובר 2014

מ"ת 20719-10-14 מדינת ישראל נ' ט/ 1334091 (אסיר)

מ"ת 20725-10-14

בפני כב' השופט אמיר דהאן
המבקשת
נגד
המשיב
א מ
מדינת ישראל

נוכחים:

המבקשת באמצעות ב"כ עו"ד יוליה מינביץ קבבצי

המשיב, הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד חגית רונן

החלטה

בפני בקשת המאשימה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

המשיב א מ, ת.ז. פיקטיבית ** , יליד 1978 מאשקלון, נעצר ביום 11.10.14 והועמד לדין בבית משפט זה ביום 14.10.14.

כתב האישום:

כתב האישום מייחס למשיב מספר אישומים:

באישום הראשון: מיוחס למשיב כי כשהשאירה המתלוננת, בת זוגו, ביום 9.10.14 את בתם הפעוטה בהשגחתו יצא מהבית לאחר שהודיע למתלוננת, לאמה, לאחותה ולחברתה כי הוא יוצא ומשאיר את הילדה לבדה. לאחר מכן יצא מהבית כשאמה של המתלוננת ביקשה ממנו לחזור הוא איים בפניה להרוג את המתלוננת. כשעה לאחר שעזב מהבית הגיעה חברתה של המתלוננת אל הבית ומצאה את הבת הפעוטה במקום. באישום זה הואשם המשיב בעריבות של הזנחת קטין ואיומים.

באישום השני: מיוחס למשיב כי ביום 3.10.14 חזר המשיב לביתו בערב ואז פרץ בינו לבין המתלוננת ויכוח והוא הכה אותה בפניה וגרם לה לדימום בפיה, אחותה של המתלוננת שהיתה בבית הפרידה בין המתלוננת לבין המשיב ואז לקחה המתלוננת את ארנקו של המשיב, החזיקה בו ולא רצתה להחזיר לו אותו, המשיב משך בשערה, המתלוננת נמלטה ממנו לשירותים ואחותה הפרידה ביניהם פעם נוספת.

באישום השלישי: מיוחס למשיב כי כחודש לפני האירועים נשוא האישום הראשון, קפץ המשיב על המתלוננת, השעין את רגליו על גבה בכך שלא יכלה לנשום מספר שניות.

באישום הרביעי: מיוחס למשיב כי חודשיים לפני האירועים המתוארים באישום הראשון נסעו השניים במונית והמתלוננת ביקשה לצאת מן המונית והמשיב אחז בשערה של המתלוננת ומנע ממנה לצאת מהמונית.

באישום החמישי: מיוחס למשיב כי ביום 8/8/14 סטר למתלוננת ומשך בשערה.

ראיות לכאורה:

ראיות לכאורה - המסגרת הנורמטיבית:

עמד על כך בית המשפט העליון בהלכת זאדה:

נקודת המבט של השופט, המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, היא כוללת. עליו לעיין בחומר החקירה כולו, לרבות חומר החקירה התומך בעמדת הנאשם. אין עלי לצמצם עצמו לחומר הראיות המפיליל בלבד. עליו לפרוס לפניו את מלוא התשתית הראייתית כפי שזו מופיעה בחומר החקירה, לרבות ראיות ההגנה... אם על יסוד חומר החקירה הכולל - כפי שהוא נתפס בשלב המעצר עד תום ההליכים - אין סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, אין בסיס להיווצרותה של עילת מעצר... על-כן, אם עולה מתוך מכלול חומר החקירה כי קיים כבר עתה כירסום של ממש בגירסת התביעה, באופן שאין סיכוי סביר להרשעת הנאשם בסוף המשפט, לא מתקיימת הדרישה בדבר קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. עמד על כך השופט שמגר בציינו כי בשלב המעצר... עליו להעריך סיכויים. עליו להניח הנחות באשר לאמון ולמשקל. עליו להיות מודע לאופי הלכאורי של החלטתו. בדיקתו היא מעצם הדברים כללית וכוללנית... היעדר מימצא בדבר מהימנות מוסר האמרה אינו מוביל למסקנה כי כל האמרות הן שוות מעמד ושוות משקל... ההבחינה הראייתית אינה "טכנית" ואינה "סכמאטית". בית המשפט צריך לבחון את הפוטנציאל הראייתי הטמון בחומר החקירה. הוא צריך לבחון את מהותן הפנימית של הגירסאות ואת מידת הסתירות הפנימיות המצויות בהן. הוא צריך להעריך את ה"עיבוד" שחומר "גולמי" זה יעבור במהלך המשפט. על יסוד כל אלה עליו להחליט, אם קיים כיום סיכוי סביר זהו הליך נפרד ומיוחד, שבו נבחנת שאלת הראיות לכאורה להוכחת האשמה בסוף המשפט.

לעניין הסתירות הוסיף וכתב כב' השופט בך שם כך :

"אך אם השופט מגיע למסקנה כי עדות מסוימת, אם כי מפלילה היא לכאורה את הנאשם, אין היא עונה על דרישות ההיגיון הבריאי או ניסיון החיים, או שהיא מהווה עדות כבושה ללא הסבר סביר, או שהיא עומדת בסתירה מהותית לאמרות אחרות של אותו עד, או שקיימת ראייה בדבר הבעת כוונתו של עד התביעה המרכזי להעליל עלילה על הנאשם, והשופט מגיע על סמך כל אלה למסקנה כי אין סיכוי סביר להוכחת האשמה, כי אז נקבעת עמדתו זו על סמך שיקולים הנוגעים להערכתו הלכאורית בדבר "משקל הראיות ואמינות העדים."

עוד צוטט בעניין הסתירות ב"ש 322/80 מדינת ישראל נ' אוחנה. ונאמר כי בית המשפט :

"יבחן בין היתר, אם אין סתירות או פירכות גלויות על פניהן, או אם אין ליקויים בסיסיים בהצגת הדברים ובהגיונם, שיש בהם כדי להפחית באופן מהותי ממשקלם הלכאורי של הראיות..."

אכן, משנדחה מבחן הספק הסביר שהציעה כב' השופטת דורנר בבש"פ זאדה הנ"ל, הרי שמציאת ספק סביר בחומר הראיות הכולל - אין די בה כדי לשלול את הסיכוי הסביר להרשעה.

כב' השופטת דורנר עמדה על הפער הלוגי בין נטלי הוכחה שונים בשלב הראיות לכאורה ובשלב המשפט, ולעניות דעתי שלי היה הצדק עימה, אלא שדבריה לא נתקבלו להלכה ולא עוד אלא שההלכה בדבר נטלי ההוכחה השונים במעצר עד תום ההליכים ובהליך העיקרי השתרשה בבית המשפט העליון והיא כמובן הלכה מחייבת בבית משפט זה .

אלא שבית המשפט העליון איזן ומיתן במקצת את המבחן של "סיכוי סביר להרשעה"

פסיקת בית המשפט העליון שאחרי הלכת זאדה הכירה ב"מקבילית כוחות" בין עוצמת הראיות לכאורה ובין מידת ההגבלה על חירות הנאשם ונקבע כך [בש"פ 5564/11 - פלוני]:

"ככל שעוצמת הראיות קטנה יותר ובחינת חומר החקירה, אפילו בשלב הלכאורי, מעוררת ספקות וסתירות, כך תגדל הנכונות לשחרר לחלופת מעצר. ולהיפך, ככל שהראיות לכאורה חזקות וחד-משמעיות יותר, ובהתקיים שאר התנאים להורות על מעצר, כך תקטן הנכונות להסתפק בחלופת מעצר."

הלכה זו, אשר אסמכתאות רבות לה מציין בית המשפט העליון ב- בש"פ 5564/11 - פלוני הנ"ל מתייחסת לתכלית השלישית של בחינת הראיות לכאורה .

אמרתה של הגב' ה א מיום 10/10/14, אימה של המתלוננת מפרטת כי ביום 9/10/14 התקשר אליה המשיב ואמר שהמתלוננת לא בבית והיא ביקשה שלא יצא מהבית ולא ישאיר את הילדה לבד והוא אמר לה "נמאס לי, אני יוצא" אז התקשרה הלן לחברה של המתלוננת והיא אמרה לה שהמשיב יצא מהבית וכך הודיע לה. ה התקשרה אליו פעם נוספת, ביקשה שיחזור וישגיח על הילדה ואז אמר לה המשיב "אין בעיה, אבל אם מ חוזרת אני יהרוג אותה".

עוד אמרה ה כי המתלוננת סיפרה כי אחותה של המתלוננת ט, בת 18, אמרה לה שהיתה עדה למקרה אלימות בין המשיב לבין המתלוננת.

המתלוננת באמרתה מיום 11/10/14 נחקרה באזהרה בחשד להזנחת ביתה הקטנה ואמרה שאבי הילדה, המשיב בא מהעבודה ביום 9/10/14 והיא ביקשה ממנו שישגיח על הילדה והלכה לחברה. לאחר מכן התקשר אליה המשיב ואמר שהוא יוצא ומשאיר את הילדה לבד.

המתלוננת לא ענתה לשאלה מדוע סגרה את הטלפון אחרי שהמשיב אמר לה שהוא עוזב את הילדה ואמרה שהיא לא חזרה לאשקלון מאז כי היא לא חשבה שהוא יקום וילך ולא התעניינה ב-24 שעות שחלפו בגורלה של הילדה.

בהמשך אמרה המתלוננת כי היא מפחדת מהמשיב שמכה אותה, עליו התלוננה בעבר וביטלה את תלונתה, ובפעם האחרונה שהיכה אותה המשיב הייתה בחדר השינה בביתם ואז נתן לה אגרוף בשפה העליונה והיא הלכה למיין כי לא הרגישה טוב מסיבה אחרת ואחותה ט הפרידה ביניהם.

האירוע הפסיק רק אחרי שהשכנים עמדו מחוץ לדלת ואמרו שיזמינו משטרה, באותו יום הייתה המתלוננת במיין בברזיל בגלל ההיריון.

עוד הוסיפה המתלוננת כי כל פעם שהמשיב מכה אותה, היא שולחת הודעות לט אחותה **ולג חברתה**. בכל הפעמים האלה לא היו לה סימני חבלה ולא נזקקה לטיפול רפואי.

המתלוננת מתארת את האירוע שבו קפץ המשיב על גבה ואז התקשרה למשטרה והמשיב התנצל וכן את האירוע נשוא כתב האישום במונית שהיה עד לו אדם בשם עזיז וכן נהג המונית.

המתלוננת מוסיפה עוד כי המשיב נותן לה כל הזמן "כאפות", אומרת שאיננה חוששת מהמשיב אך לאחרונה הוא נראה לה מוזר וכן מוסיפה כי משתמש בחשיש ובאלכוהול באופן סדיר. כרגע מתגוררת המתלוננת בהרצליה אצל סבתא.

אמרתה של ג ג מיום 11/10/2011 מתארת את האירוע שלפיו הודיע המשיב על כך שהוא יוצר מהבית ואז הגיע בשעה 23:00 יותר משעה לאחר שהודיע לה המשיב שהוא עוזב את הבית, הדירה הייתה פתוחה הילדה בתוך המיטה, קמה משינה, ואז הגיעו השוטרים והיא הסבירה להם מה שקרה.

ג מתארת כי המתלוננת לא סיפרה לה על אלימות, **והיא לא ראתה חבלות על גופה של המתלוננת** ועוד הוסיפה ש"היא לא תספר לי בחיים".

ט א אחותה של המתלוננת באמרתה מיום 13/10/2014 מתארת כי המשיב נקט אלימות כלפי אחותה בסוכות, נתן לה אגרוף בשיניים, ירד לה דם מהפה, התיאור תואם את האירוע האמור בכתב האישום. ועוד היא מוסיפה כיצד עמדה ביניהם. באמרתה באותו יום בשעה 17:37, תקנה ט א את עצמה ואמרה גם לחוקר לתקן את זה והאירוע היה ביום כיפור ולא בסוכות. עוד היא מתאר כי לא ראתה את המשיב נותן את האגרוף אלא ראתה אותו תופס בידיים של אחותה כשהם אחד מול השני ואז אמרה לה המתלוננת כי הוא נתן לה אגרוף, וראתה שיורד לה דם מהפה. לאחר מכן ביקש

המשיב לצאת מהבית, הארנק לו היה אצל המתלוננת, והיא תמנה אותו בחולצתה ואז היא התכופפה והוא רצה להוציא את הארנק, והוא תפס את עורפה כדי שתרים את הראש. עוד הראתה טל, את צילום ההודעה מהמכשיר הסלולארי שלה, שם היה כתוב "טוב, אז א כרגע הרביץ לי, וכשאני יחליט לעשות עם זה, חשוב ההודעה הזאת תהיה הוכחה."

באמרתה מיום 13/10/2014 אמרה המתלוננת כי הלכה למיון ביום כיפור לא בגלל מכות אלא בגלל שהרגישה לא טוב מההריון. וכן תארה כי לא ספרה לרופאים על הפצע בפיה.

הסניגורית עמדה על הסתירות בין אמרותיה של המתלוננת לאלו של ט א אחותה וג ג.

במחלוקת שנפלה בין הצדדים אני סבור, כי הדין עם הסניגורית לגבי רוב פרטי האישום וכי אף בשלב מקדמי זה, אין להיזקק לאמרותיהן של המתלוננת ואחותה ט א, ללא סיוע ממשי בראיה חיצונית ויש לראות בהם ראיות הנגועות בספק מובנה.

ואלה הטעמים:

אין ספק כי נפלו סתירות מהותיות בין אמרותיה של המתלוננת לבין עצמן ובין אמרותיה לבין אמרות ג ג וט א באופן המעורר ספק מובנה כבר בשלב זה בקביעת עובדות לכאורה על פי אמרותיה.

1. הסתירה הבוטה בין אמרתה של המתלוננת לאמרת ג ג בדבר חבלות ומכות שהציגה המתלוננת וספרה עליהן לג ג.
2. ט א דיברה על אירוע אלים בערב חג הסוכות, ולאחר מכן תיקנה באמרה נפרדת את התאריך ואת מועד האירוע ליום כיפור, האמרה ניתנה מספר שעות לאחר מכן.
3. לא ניתן להתעלם מהעובדה שבאותה אמרה שבה פרטה ט א את אירועי סוכות, התייחסה גם ליום כיפור וכי האמרה ניתנה מספר ימים לאחר ערב חג הסוכות. ט א נקבה בה תאריכים מדויקים במספר ממש וכן יום בשבוע. לפיכך לא ברורה לא הטעות ועוד פחות ברור התיקון.
4. עוד הדגישה טל כי המתלוננת והמשיב רבו **רק בסוכות** ורק אז הייתה אלימות פיזית ואז נתן לה המשיב את האגרוף בשיניים.
5. קשה להבין כיצד נפלה טעות אשר הינה מפורטת כל כך, והעדה חזרה עליה פעמים רבות כל כך, ואחר כך טרחה לתקנה בנסיבות לא ברורות, כפי הנראה ביוזמתה ואף ללא שאלה מצד החוקרת ובאמרה נפרדת מספר שעות אחר כך.
6. המסרון מיום 08/08/2014 איננו מהווה ראיה בפני עצמו, שכן מקורו במתלוננת עצמה ותוכנו מעורר חשש ממשי

למניפולציה. נראה כי המתלוננת יזמה את אותו מסרון כדי שתוכל להשתמש בו כראיה לכאורה וכך גם כתבה במפורש לאחותה במילים "כשאני יחליט לעשות עם זה... תהיה הוכחה".

7. נראה כי המתלוננת מבינה בטיבם של הליכים משפטיים. זאת ניתן ללמוד ישירות מנוסח המסרון. לפיכך יש לתמוה שבעתיים מדוע לא טרחה להראות את הסימנים למכות כאשר כבר הייתה בבית החולים במוצאי יום כיפור.

8. העיתוי של האמרות בעניין האלימות גם הוא אומר דרשני, כאשר המתלוננת עצמה לא התעניינה בגורלה של הילדה יותר מ-24 שעות, ורק כאשר נחקרה באזהרה, העלתה את עניין אלימותו של המשיב כלפיה.

מכאן שהספק המובנה כולל את אמרותיהן של ט א ושל המתלוננת. אך לא נוגע לאמרותיהן של ה א ושל ג ג.

במצב דברים זה, קיימות ראיות לכאורה לעבירות ההזנחה ולעבירות האיומים אשר נובעות מאמרותיהן של ה א ושל ג ג בלבד.

עבירת ההזנחה איננה מעמידה עילת מסוכנות המתייחסת למשיב שכן היא עבירת מחדל ואין חולק כי הילדה איננה ולא תהיה בחזקתו, בעוד ההליכים מתנהלים.

יחד עם זאת המדובר בעבירה חמורה היוצרת חשש לשיבוש הליכי משפט ולהתחמקות מן הדין עקב העונשים הצפויים בגינה. וזאת יחד עם העובדה שהמשיב שוהה בארץ ללא אשרה וללא מקום מגורים קבוע.

עבירת האיומים אשר יש לה ראיות לכאורה, יוצרת מסוכנות מסוימת כלפי המתלוננת וכן עילת מעצר.

לסיכום, אני קובע נפלו ספקות מובנים בראיות לכאורה בעניין התקיפות, אך קיימות ראיות לכאורה בעניין ההזנחה ובעניין האיומים.

עילת מעצר בייחס לחלופה:

למשיב עבר פלילי משמעותי, רצוף, קרוב ורלוונטי.

המשיב הורשע בעבירה של סחר בסמים (2013), עבירות של החזקת סמים שלא לצריכה עצמית ותקיפת שוטר (2010). בגין עבירות אלו נידון המשיב לעונשי מאסר ממושכים לתקופה כוללת של 32 חודשים מאז שנת 2010. המשיב איננו ירא את הכלא, ועל פי עברו וחומר החקירה משתמש בסמים מסוכנים דבר המגדיל את מסוכנותו.

המשיב הינו אזרח סודן השוהה ללא אשרה בישראל לאחר שהסתגן אליה ממצרים, הדבר מגדיל הן את הסיכון הנובע ממנו והן את החשש שיתחמק מן הדין.

החלופה שהוצעה בעניינו של המשיב, כללה הרחקה מהמתלוננת בלבד.

אומנם האיום אשר איים המשיב על המתלוננת יחד עם הרקע שלו והחשש להמלטות מן הדין איננו יוצר מסוכנות אשר מחייבת מיניה וביה מעצר עד תום ההליכים, אך בוודאי שמחוייבת חלופה ראויה בהשגחה רצופה של ערבים מחויבים, תושבי ישראל, אשר להם מקום מגורים קבוע, באופן אשר יבטיח את הרחקתו של המשיב מן המתלוננת ואת התייצבותו למשפטו ולריצוי העונש במידה ויורשע. חלופה שכזו לא הוצגה בפני.

אשר על כן אני מורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ההגנה תוכל להגיש בקשה לעיון חוזר באם תמצא חלופה הכוללת השגחה רצופה, מעצר בית, הפקדה במזמן וערבים מחויבים תושבי ישראל והרחקה גאוגרפית מן המתלוננת.

זכות ערר בתוך 30 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ח תשרי תשע"ה, 22/10/2014 במעמד הנוכחים.

אמיר דהאן , שופט

ב"כ המשיב:

לאור ההחלטה אני מבקשת להציע חלופה אחרת.

קשאני טורן ת.ז. 013070529.

עוואד אינס ת.ז. 036689529.

שניהן מתגוררות בתל אביב.

החלטה